

[Ministeren for udenrigsøkonomi.]

på en meget vidtgående økonomisk integration imellem de seks lande, og at rent politiske motiver har spillet en stor rolle for de seks. Målsætningen for frihandelsområdet er den mindre revolutionerende at afvikle restriktionerne for samhandelen mellem landene og at gennemføre det herfor nødvendige økonomiske samarbejde.

På vigtige punkter synes parterne på indeværende tidspunkt stadig at stå fjernt fra hinanden. Dette gælder landbrugsspørgsmålet. Men det gælder desuden de problemer, som fremkommer ved, at man ved frihandelsområdets dannelse ikke har i sinde at indføre ensartede toldsatser udadtil. Dette vil fremkalde en række komplikationer, en tendens til, at varerne vil blive importeret til området gennem de lande, der har lavest told, sådan at lande med lave toldsatser kan opnå både handelsmæssige og produktionsmæssige fordele på andre medlemslandes bekostning. For at forebygge dette må visse regler fastlægges, hvorefter kun varer, der har gennemgået en vis mindsteforarbejdning inden for frihandelsområdet, kan eksporteres frit til andre frihandelsområdelande. Der opstår her interessekonflikter mellem lande med høje toldsatser som Frankrig og Italien, der vil være interesseret i meget strenge krav til den forarbejdningsproces, der skal have fundet sted inden for frihandelsområdet, og lande med lave toldsatser, f. eks. Danmark, der er interesseret i lempelige regler. Under forhandlingerne er England og de skandinaviske lande gået ind for liberale og smidige bestemmelser. Man må indstille sig på, at der forestår langvarige og besværlige forhandlinger, inden et resultat vil kunne nås.

Som afslutning på min redegørelse vil jeg gerne fremhæve, at skulle det ikke lykkes under de kommende forhandlinger i Paris at nå til enighed om et frihandelsområde eller at finde frem til en ordening, der tilgodeser Danmarks vitale interesser, er der opstået en ny situation, som regeringen vil overveje med de politiske partier og med erhvervslivet. Men det er regeringens opfattelse, at vi for øjeblikket bør samle vore kræfter om at finde en tilfredsstillende løsning inden for forhandlingerne om frihandelsområdet.

Økonomiministeren (Bertel Dahlgaard): I tilslutning til den redegørelse vedrørende de vesteuropæiske fællesmarkedsplaner, som nu er givet af den højtærede minister for udenrigsøkonomi, skal jeg for det høje ting redegøre nærmere for det sidste års udvikling i de nordiske økonomiske samarbejdsbestræbelser, herunder navnlig arbejdet med udformningen af en plan for et fælles nordisk marked.

Sidst folketinget modtog en nærmere redegørelse for de skete fremskridt i det nordiske økonomiske samarbejde, var under tingets debat i oktober 1956. Siden denne redegørelse blev givet, har Nordisk Råd holdt sin 5. session i Helsingfors i februar 1957, hvorunder det nordiske økonomiske samarbejde var genstand for debat. Der herskede her tilfredshed med, at det nordiske økonomiske samarbejdsudvalg havde opmærksomheden henvendt på mulighederne for og betydningen af, at et nordisk fællesmarked blev skabt inden for et vesteuropæisk frihandelsområde.

Samarbejdsudvalget afgav i juli sin beretning til regeringen, og i midten af oktober blev den offentliggjort samtidig i de fire lande. Den 8. og 9. november samledes Nordisk Råds økonomiske udvalg i Hindås i Sverige til en foreløbig behandling af samarbejdsudvalgets beretning.

Med fremkomsten af samarbejdsudvalgets beretning i oktober trådte de nordiske økonomiske samarbejdsbestræbelser ind i en ny fase. Efter godt 2½ års undersøgelsesarbejde forelå nu et konkret forslag til et udvidet samarbejde mellem Danmark, Finland, Norge og Sverige. Jeg er enig med de mange, der gerne havde set et sådant undersøgelsesarbejde foretaget allerede for år tilbage, men de forudgående overvejelser mellem de politiske myndigheder strakte sig jo over adskillige år. Til gengæld må det siges, at det arbejde, som er udført af de fire landes økonomiske eksperter, er udført med en enestående energi og dygtighed.

Foretager man nu en sammenligning mellem den foreliggende nordiske beretning og bestemmelserne i de seks landes såkaldte Romtraktat, viser det sig, at den nordiske fællesmarkedsplan i to væsentlige henseender adskiller sig fra de seks landes fællesmarkedsplan. Det nordiske